

VII. *Hangjegy utáni éneklés* (hangsorjátszás).

VIII. *Az előadási érzék vizsgálata.* a) Egy mondatot, illetve fogalmat (pl. »muzsika szól«) mondja ki a növendék felkiáltva, kérdezve, vígan, ujjongva, bánatosan, csodálkozva, elragadtatva, hangosan, figyelve, távolról hallgatva stb. b) Egy zenei motívumot a növendék énekeljen el erélyesen, tréfásan, magasztosan, bánatosan, kecsesen, büszkén, régiesen, ujjongva stb.

Aligha kell bizonygatni, hogy az egyszerű (egyszerű?) feladatok milyen jól körüljárják a közvetlenül zenei és a jó zenésszé váláshoz szükséges egyéb készségek alapvető köreit. A fent említett, előtanulmányokat nem igénylő vizsgálati szempontok köréből talán csak a VII. pont lóg ki, amely többféleképpen értelmezhető, s némi magyarázatra szorulna. Különösen figyelemre méltónak érzek három, ma aligha szokásos vizsgálati szempontot, illetve módot: a manuális feladatot (IV.), amely persze nemcsak a kez ügyességet, de a figyelmet, a gyors felfogást is teszti, a memória-próbát (V.) és az előadói (mondhatni: színészi) érzék (VIII.) „feltérképezését”, amely ugyanakkor az egyéniség színeit és rugalmasságát is kutatja. Mindehhez ma talán csak a kreativitás valamilyen „bemérése” lenne kívánatos.

Ittzés Mihály

Barangolás a Balaton-felvidéken

Nyár elején a Kodály Társaság *Szabolcs–Szatmár–Bereg megyei* tagcsoportjának tagjaival újra hazai barangolásra indultunk, ezúttal Göcsejbe. Előtte a fővárosban is tiszteletünket tettük nemzeti kultúránk olyan nagyjainak emlékhelyénél, mint Liszt Ferenc és Bartók Béla, majd a Balaton-felvidéken Deák Ferenc, a Festetics család és végül Martonvásáron, Beethoven emlékének adózva.

Első állomásunk Budapesten a Csalán utca volt. A Gugger hegyen a Csalán utcában található emlékházban a vén diófa alatt álló Bartók szobor (Varga Imre alkotása) szinte házigazdaként köszöntött és fogadott bennünket. Szilágyi János és Bulla Eszter vendéglátó szívességgel vezetett bennünket végig a máig is inkább otthonnak tűnő múzeumban. A személyes használati tárgyak mellett bemutatták a kiváló akusztikájú hangversenytermet, ahol a Kékszakállúra emlékeztető gobelin díszíti a falat, egészen különös hangulatot teremtve. A fenti szobában meghatódva néztük Bartók „komponáló” zongoráját, s szinte lábujjhegyen mentünk le a lépcsőn, hogy ne zavarjuk az itt, Magyarországon utoljára csendet és nyugalmat kereső zeneköltő emlékét.

A Vörösmarty utcában szintén értő idegenvezető mutatta meg Liszt Ferenc pesti tartózkodásának színhelyét. Csoportunkból egyesekben a régi zeneakadémia termei még diákkori emlékeket is idézhettek. Az emléktáblánál koszorút helyeztünk el és örömmel üdvözlöttük az újból hozánk csatlakozó, immár állandó kísérőnket, Kóka Rozáliát (népdal és népmese gyűjtő, a Népművészet Mestere, a magyar néphagyomány jeles képviselője).

Innen már egyenesen Hévízre tartottunk köszöntve a Balatont – ami Egry József szerint nem más, mint a „természet örömkönnye” – Az örömben most is sűrűn könnyező természet zivatarokkal tisztára mosott, de megérkezésünkkel már mosolygó tájjal fogadott bennünket. – A Panónia Hotelben elfogyasztott vacsora után elsétáltunk a fürdőkulturájáról méltán híres tó csodálatos parkjába és elcsodálkoztunk a „hírességek falánál”, hogy a gyógyhatású termásvíz köré épült város felemelkedéséért mennyi híres ember fáradozott. Majd a szállodába visszatérve Kóka Rozália izes, kedves stílusában előadott meséiben gyönyörködhattunk. Bemutatta legutóbb kiadott könyveit is. A 2010-es kiadású interjúkötetében egyik nyíregyházi tagtársunk édesanyjának (azóta sajnos eltávozott) megható és példaértékű sorsáról is írt.

A következő napon a Festetics kastély termeit és gyönyörű, évszázados parkját bejárva megcsodáltuk, hogy a XVIII. század közepén Keszthelyen megtelepedő, gazdaságot fejlesztő, tudományt, irodalmat, művészeteket és művelődést segítő család pazar egykori otthona azóta is jeles kulturális központ. Dr. Czoma László a kastélyt bemutató ajánlásában kiemelte – s igazat kell neki adnunk – hogy az egykor itt élt főurak, építészek, írók, költők, zeneszerzők, művészek, gazdasági szakírók, tudós papok és az értékeket ápoló egyszerű emberek utódai ma is híven őrzik, fejlesztik az elődök által létrehozott kultúrártékeket.

Szigligetre érve a társaság kedves barátja, Zsiray Ilona (Tapolca és Környéke Kistérség Többcélú Társulásának terület – és vidékfejlesztési menedzsere, rendszerszervező mérnök) jóvoltából a polgármester fogadott, bemutatva a régi „Sziget” nevezetességeit, az egykori Eszterházy kastélyt (ma alkotóház), a 242 m magasban álló várat, az Óvár oldalán elterülő „Királyné szoknyáját”, az ősi templomot, stb. A tikkasztó meleg dacára felzarándokoltunk a 730 éves, a történelem folyamán sokat szenvedett és sokszor gazdát cserélt várba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a vidékre.

Szigligetre érve a társaság kedves barátja, Zsiray Ilona (Tapolca és Környéke Kistérség Többcélú Társulásának terület – és vidékfejlesztési menedzsere, rendszerszervező mérnök) jóvoltából a polgármester fogadott, bemutatva a régi „Sziget” nevezetességeit, az egykori Eszterházy kastélyt (ma alkotóház), a 242 m magasban álló várat, az Óvár oldalán elterülő „Királyné szoknyáját”, az ősi templomot, stb. A tikkasztó meleg dacára felzarándokoltunk a 730 éves, a történelem folyamán sokat szenvedett és sokszor gazdát cserélt várba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a vidékre.

A hőség ellen igazi enyhet adó valamikori várpince boltozatban, ahol ma várkapornát rendeztek be még dalra is fakadtunk, a hely szelleméhez illően ki-ki a saját egyházi énekeit énekelve egymás után. Szállásunkra visszatérve a napunk hévízi fürdőzéssel zárult.

Másnap a környék történetét és különösen a „haza bölcsét” igazán ismerő „Deák kutató” csatlakozott hozzánk Dr. Szinku Mihály zalatárnoki állatorvos személyében, aki sok kedves, a nagy politikushoz fűződő történetet mesélt nekünk. Többek között kiemelte, hogy ugyanúgy, mint Homérosz bölcsőjéért vagy Petőfi szülőhelyéért, több város versengett Deák Ferencért is, így a „haza bölcsét” egyaránt magáénak vallja Söjtör, Zalatárnok és Kehidakustány is. Ezt követően Zsiray Ilinél pincészeren voltunk, ahol terített asztal és a Balaton-felvidék jóízű borai vártak bennünket. Természetesen rögtönzött „szabadtéri hangversennyel” háláltuk meg a vendéglátást, ahol is elnökünk, Joób Árpád járt elől jó példával lelkesen vezetve az éneklést. Majd egy zalatárnoki Deák Ferenc emlékhelyen raktuk le az otthonról hozott virágkoszorút.

Kirándulásunk utolsó napjára is maradt még néhány nevezetes látnivaló. Megbizonyosodtunk róla, hogy nem csak az ember művelte szőlőhegyek, de a természet alkotta kőhegyek is igen-igen érdekesekek. Szentbékálla mellett a Káli-medence nyugati peremén helyezkedik el az ún. Köves-hegy. A bazalthegyekre jellemző bazaltorgonák az évezredek alatt itt teljesen lepusztultak. Lenyűgöző látvány volt, ahogy egész hegyszoldalt borít be a kő, ahol semmiféle növényzet nem tud gyökeret verni.

Dunántúli, Balaton-felvidéki kirándulásunkat Martonvásáron fejeztük be. Az idő hűvösre fordult, a Beethoven emlékének szánt koszorút az emlékmúzeumban helyeztük el.

Végezetül hálásan kell megemlítenünk Belinszky Etelkának a nevét, akinek az egész jól szervezett kirándulást köszönhetjük. Reméljük kiváló szervezőkedve jövőre is kitart! Szeretnénk 2012-ben is bejárni a hazai kultúra ismert és rejtett ösvényeit.

Ági Anikó